

VLINDERS OP DE VENSTERBANK

WILMA HOLLANDER

Vlinders op de
vensterbank

Colofon:

Omslagontwerp: Wilma Hollander

Omslagillustratie: © Liana Bedlovska

Foto auteur: F.W. Hollander

Vlinders op de vensterbank: oorspronkelijke uitgave © 2011

Herziene uitgave: © 2023 Wilma Hollander in samenwerking
met Brave New Books

ISBN: 9789464803099

© 2023 Wilma Hollander

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever c.q. auteur.

Haunted heart

Late at night a slamming door
Shadows move across the floor
Footsteps fall on silent stairs
I hear her call but no one's there

© 1993 Sammy Kershaw

De Onder de Griekse zon-serie bestaat uit de volgende delen:

1. Onder de Griekse zon
2. Dans der Liefde
3. Vlinders op de vensterbank
4. Opnieuw verbonden

Meer romans van deze auteur:

De Rozen van Beekbrugge-trilogie:

1. Smaak van Liefde
2. Zoete Wonderen
3. Heerlijke Dromen

- * Zomerdroom
- * Bouzouki Boogie (Een Zomernacht)
- * Verscheurd Verlangen
- * Harteloos
- * De Zomer van 1970
- * Kus in het Maanlicht

Non-fictie:

- * Een Hollandse Kijk op Pilon – reisgids

*Voor alle lieve vlinders
op mijn eigen
vensterbank*

Hoofdstuk 1

'Qu'est ce que vous voulez, madame?'

Mette keek de geduldig wachtende verkoopster afwezig aan. Ze was mijlenver weg met haar gedachten. Slechts langzaam drong de vraag tot haar door. Het meisje vroeg wat ze wilde... Wat ze wilde?

Nou, dat was niet zo moeilijk. Haar kinderen! Ze wilde haar kinderen terug. Ze wilde helemaal niet hier in dit kleine Franse supermarktje zijn. Ze wilde Lianne en Erik in haar armen sluiten en hen knuffelen en kietelen tot ze allemaal gierend van de lach over de grond zouden rollen. Dat was wat ze wilde, maar dat zou het meisje achter de toonbank niet begrijpen. Vooropgesteld dat zij zoiets in het Frans zou kunnen zeggen. Zo goed was ze de taal niet eens machtig.

'Madame?'

'Eh...' Mette probeerde zich te herinneren waarom ze hier stond. O, ja, postzegels! Ze was op zoek naar postzegels. Om op de kaart te plakken die ze vanmorgen voor Lianne had geschreven. 'Eh... *timbres... pour une carte...à Hollande...*'

Het meisje keek haar ietwat bevreemd aan en stootte een waternal van onbegrijpelijke klanken uit. Hulpeloos haalde Mette haar schouders op. 'Sorry, *je ne comprends pas. Timbres...* Voor een kaart. Dat is toch niet zo moeilijk? Kijk. Voor *déze* kaart. Ik wil een postzegel. P-O-S-T...'

'Voor postzegels moet je bij het agentschap van het postkantoor zijn,' klonk ineens een mannenstem in het Nederlands achter haar. 'Een paar honderd meter verderop. Naast de apotheek.'

Met een ruk draaide Mette zich om.

Een man van haar eigen leeftijd, gekleed in een vale spijkerbroek en een met verf besmeurd geruit overhemd stond naast het schap van de soepen en knikte haar vriendelijk toe. 'Helaas is het postkantoor op dit moment

gesloten. Ze zijn alleen 's ochtends open, van maandag tot en met vrijdag. En aangezien het vandaag vrijdag is, zul je tot maandag geduld moeten hebben.'

'O.' Mette staarde hem een beetje dom aan. 'Je... Je spreekt Nederlands.'

'Ja.' De man lachte. 'Dat klopt. Ik ben Nederlander.'

'Ik ook. Nederlandse, bedoel ik.' Mette voelde haar wangen rood worden. Wat stond ze weer te bazelen. 'Luister, ik... ik heb echt dringend vandaag een postzegel nodig. Weet je zeker dat ik die nergens anders kan krijgen?'

'Heel zeker. Tenzij...' Hij aarzelde. 'Kun je misschien nog een kwartiertje of zo wachten? Volgens mij moet ik in de auto nog een postzegel hebben liggen. Ik herinner me dat ik er nog een paar over had de laatste keer dat ik een brief postte. Ik weet bijna zeker dat ik die in het dashboardkastje heb gestopt. Maar dan moet je even geduld hebben tot ik mijn boodschappenlijstje heb afgewerkt.'

'O, dank je wel. Heel graag! Hij móét echt weg vandaag. Ik ben bang dat hij anders niet op tijd komt. Hij is voor de verjaardag van mijn dochter,' ratelde Mette zenuwachtig. Ze staarde naar de kaart die ze nog steeds in haar hand had.

'Dan moeten we er helemaal voor zorgen dat hij zo snel mogelijk op de bus gaat.' De man pakte een blik soep uit het schap en zette hem op de toonbank. 'Weet je wat? Als jij nu eens bij het cafeetje daar aan de overkant een kopje koffie gaat drinken? Dan maak ik hier de boodschappen af en kom ik daarna naar je toe. Oké?'

'O, eh... ja, graag.' Mette knikte onzeker. 'Goed. Ja, dan... dan zie ik je zo wel. Tot straks.' Gehoorzaam liep ze de winkel uit en stak de straat over naar het terras van het kleine dorpscafé.

Koffiedrinken, had die man gezegd. Geen slecht idee, want het was al uren geleden dat ze iets had gedronken of gegeten. Misschien hadden ze er wel een lekker gebakje bij. Of een

chocoladecroissantje. Dat kon ze nog wel bestellen in het Frans.

Met een lichte zucht liet ze zich op een van de wiebelige stoeltjes zakken. Had ze nou vroeger op school maar beter opgelet, dan zou ze nu niet zoveel problemen hebben om zich verstaanbaar te maken. Gelukkig spraken ze op het kasteel bijna allemaal Engels, anders zou ze echt gek worden.

'Madame?' Een oude grijsharige ober slofte naar haar toe. Afwachtend bleef hij naast haar staan.

Mette ploegde zich door haar bestelling heen en hoopte er het beste van toen hij met een licht schouderophalen weer weg slofte. Nou ja, hij zou allicht íéts brengen. En misschien kwam haar redder wel snel opdagen, dan kon hij in geval van nood voor tolk spelen.

Wat een geluk dat hij toevallig net op hetzelfde moment als zij in de winkel was geweest. Anders had ze daar nu nog staan te stuntelen in haar kromme Frans.

Hij had haar een postzegel beloofd.

Dat was het belangrijkste.

Zou hij hier op vakantie zijn? Misschien woonde hij wel hier. Dat kon ook. Er waren vast veel buitenlanders die een tweede huis in de Morvan hadden. Ze had nog niet zo heel veel van de omgeving gezien, maar zij zou hier best een huisje willen hebben. Een klein boerderijtje, rustig gelegen tussen de groene uitgestrekte bossen, de golvende heuvels en de goudgele korenvelden, waar de klaprozen hun kopjes als rode vlinders boven de aren uit lieten dansen. Ja, de Morvan was beslist een prachtig gebied om te wonen.

Ineens fronste ze haar voorhoofd. Stel dat die man helemaal geen postzegel in zijn auto had en zou vragen of ze met hem meeinging naar zijn huis om daar een postzegel op te halen? Wat moest ze dan doen? Ze kon toch niet zomaar met een vreemde meegaan?

In Nederland zou ze daar niet over piekeren. Sterker nog, in Nederland zou ze hem in onvervalst Twents haarfijn

vertellen dat hij met dat soort smoesjes niet bij haar aan hoefde te komen. Ze mocht dan een geboren en getogen plattelandsmeisje zijn, naïef was ze al lang niet meer.

Maar dit was Nederland niet.

En ze moest die postzegel hebben.

Zorgelijk staarde ze naar de ingang van de winkel.

Misschien was hij wel een beruchte seriemoordenaar, die onschuldige vrouwen postzegels aanbood om hen vervolgens naar zijn huis te lokken en hen daar te vermoorden.

Of misschien...

Gedecideerd duwde ze alle verontrustende gedachten snel weg. Waarschijnlijk was hij gewoon een behulpzaam iemand. Die bestonden heus nog wel.

Dat moest, want ze had die postzegel echt nodig.

'*Votre cappuccino, madame.*' De ober zette een dampende kop koffie en een schaalje met heerlijk geurende kleine croissantjes voor haar neer. Mette knapte er meteen van op. Zie je wel, dat had ze toch maar mooi voor elkaar gekregen. Het water liep haar in de mond, alleen al door de geur. Ze bedankte de ober met een stralende glimlach en hapte meteen in een croissantje. Het smaakte heerlijk, precies zoals ze zich had voorgesteld.

'Lekker zijn ze, hè?'

Ze zat zo te smullen dat ze de man uit de winkel even was vergeten. Nu stond hij naast het tafeltje lachend op haar neer te kijken. Hij zette zijn tas met boodschappen op de grond en kwam tegenover haar zitten. 'Ik denk dat ik hetzelfde neem. Het ziet er heerlijk uit.' Hij stak zijn hand naar haar uit. 'Ik zal me trouwens eerst even voorstellen. Jeff Komrij.'

'Mette Landgraaf,' zei Mette terwijl ze hem de hand schudde. Ze voelde zich ineens verlegen. Jeff Komrij zag er niet uit als een seriemoordenaar. Hij had heldere grijsblauwe ogen die haar opgewekt aankeken en een vriendelijk open gezicht. Een gewoon, alledaags gezicht, dat echter omlijst

werd door een niet alledaagse blonde krullenbos waarop menig vrouw jaloers kon zijn.

Ze schoof het schaalteje in zijn richting. 'Hier, neem er alvast maar eentje.'

Dat liet Jeff zich geen twee keer zeggen. Hij nam een flinke hap, slikte hem genietend door en verzuchtte: 'Dat smaakt absoluut naar meer.' Hij wenkte de oude ober en begon in rap Frans tegen hem te ratelen.

Mette probeerde niet eens om het te volgen. Ze nipte aan haar cappuccino en vroeg zich zorgelijk af of ze wel genoeg geld in de parkeermeter had gegooid. Ze had er voor anderhalf uur in gedaan, maar als ze hier nog een poosje bleven zitten, moest ze er misschien wel iets bij gooien. Of zou de *gendarme* van Saulieu niet zo nauw kijken?

'Ben je hier op vakantie?' Jeff had zijn bestelling doorgegeven. Hij keek haar belangstellend aan. Alsof hij echt in haar geïnteresseerd was.

'Nee, niet echt.' Mette zette haar kopje neer en richtte haar blik op een punt achter zijn schouder. Als hij nou maar niet verder vroeg.

Maar natuurlijk deed hij dat wel.

'Op zakenreis?'

'Eh... ja, zo zou je het kunnen noemen.' Ze had helemaal geen zin om hem te vertellen wat ze hier deed. Stel dat hij toch een seriemoordenaar was? 'En jij?'

'Ik ben kunstschilder. Ik heb hier in de buurt een gîte gehuurd om rustig te kunnen werken.'

'O ja? Wat leuk. Wat schilder je?' vroeg Mette beleefd. Ze moest toch iets zeggen.

'O, van alles. Landschappen, mensen, dieren...' Hij lachte. 'Zelfs deurposten.'

Ze fronste haar voorhoofd. 'Deurposten?'

'De gîte was een beetje verwaarloosd. In ruil voor een lage huur knap ik het huisje op. Daar ben ik maar mee begonnen. Van werken is nog niet veel gekomen, maar dat geeft niet. Ik

heb altijd een aanloopje nodig voor ik aan een nieuw project begin, dus een beetje kluswerk komt op dit moment goed uit.'

'O.'

Er viel een stilte.

Mette staarde naar een ouderwetse gevel aan de overkant van de straat en dacht aan Lianne, die over een paar dagen haar zestiende verjaardag zou vieren. Zonder haar moeder. Waarom had ze er eigenlijk in toegestemd om naar de Morvan te gaan? Ze had nooit moeten gaan. Ze had thuis moeten blijven en...

'... al eerder hier geweest?'

'Sorry?' Mette kreeg een kleur. Die Jeff moest wel een rare indruk van haar krijgen. Hij deed zo z'n best om vriendelijk te zijn en zij zat maar een beetje onbeleefd voor zich uit te staren. 'Sorry,' zei ze weer. 'Ik was er niet helemaal bij met m'n gedachten.'

'O, dat geeft niet,' zei Jeff glimlachend. 'Dat overkomt ons allemaal weleens. Als ik aan het schilderen ben, kunnen ze hele redevoeringen tegen me afsteken zonder dat ik het merk.'

'Het komt gewoon door die kaart.' Mette beet even op haar lip. 'Heimwee, denk ik.'

Ineens wilde ze het vertellen. Ineens wilde ze dat hij het begreep. De woorden rolden uit haar mond. 'Ik... Ik moet de hele tijd aan mijn kinderen denken. Ik ben een paar jaar terug gescheiden, weet je. Na de scheiding bleven ze bij mij wonen. Om de veertien dagen logeerden ze een weekendje bij hun vader en zijn vriendin. Maar de laatste tijd waren er nogal wat problemen.' Ze zweeg even en beet op haar lip om de tranen die plotseling in haar ogen dreigden te springen, tegen te houden.

'Lianne wordt volgende week zestien en Erik is veertien,' ging ze na een korte stilte verder. 'Echte pubers zijn het, en dat gaf een hoop ruzie in huis. Tot voor kort dacht ik dat we er ondanks die meningsverschillen wel uit zouden kunnen

komen, maar de kinderen... Zij hadden daar andere ideeën over. Van de een op de andere dag kondigden ze aan dat ze voortaan bij hun vader wilden wonen. En toen zat ik ineens in een leeg huis.'

Ze haalde even haar schouders op en glimlachte, maar het ging niet van harte. 'Natuurlijk had ik ze kunnen dwingen om bij mij te blijven. Ze zijn per slot van rekening nog minderjarig. Alleen wordt de sfeer daar ook niet echt beter van, dus hebben we in goed overleg besloten dat ze het dan maar een tijdje bij hun vader moeten proberen.'

Het klonk allemaal heel overwogen en verstandig, maar zo was het in het echt niet gegaan. Ze had geschreeuwd, gehuild, gesmeekt...

Het had niet geholpen.

'Ik begrijp het. En toen ben je naar Frankrijk gevlucht?'

'Ja. Of nee, niet gevlucht. Ik kreeg een opdracht. Via een goede vriendin van me die met haar man in Frankrijk woont. Ik ben kledingontwerpster. Niets bijzonders, hoor. Ik heb een internetwinkeltje waarin ik mijn ontwerpen aanbied en verkoop. Een zakenrelatie van mijn vriendin had mijn modellen gezien en vroeg me een complete garderobe te ontwerpen voor zijn dochter. Maar alleen als ik bereid was om daarvoor een poosje naar zijn huis in Frankrijk te komen. Normaal gesproken zou ik zo'n opdracht nooit hebben aangenomen, maar nu kwam het wel goed uit. 'Ze lachte als een boer die kiespijn heeft. 'Als ik thuis was gebleven, zou ik waarschijnlijk iedere dag op het schoolplein hebben gestaan om een glimp op te vangen van mijn kinderen. Zo ben ik nu eenmaal.'

Jeff had aandachtig naar haar geluisterd en ondertussen zijn inmiddels gearriveerde cappuccino opgedronken. 'Maar eigenlijk wil je hier helemaal niet zijn,' concludeerde hij nuchter.

Mette schudde haar hoofd. 'Nee, niet echt. De opdracht is fantastisch, en volgens mijn vriendin is monsieur Corentin -'

‘Corentin? Máthias Corentin?’

‘Ja, inderdaad. Hoezo? Dat klinkt alsof je hem kent.’ Mette keek hem verbaasd aan.

Jeff lachte. ‘Natuurlijk. Iedereen hier in de omgeving kent Mathias Corentin. Hij is de *big boss* van de Morvan. Het huisje dat ik huur is ook van hem.’

‘O.’ Mette liet de informatie even tot zich doordringen. ‘Wacht eens even, je bedoelt toch niet dat kleine witte huisje dat aan de oever van de kasteelvijver staat, hè? Zijn kasteel? Château d’Angèle?’

Jeff keek verrast. ‘Ken je het? Ja, dat is inderdaad mijn gîte.’

‘Echt? Wat toevallig. Ik logeer namelijk op het kasteel en het raam van mijn appartement kijkt uit op de vijver. Ik had me al afgevraagd of er iemand in dat huisje woonde. Het ziet er zo leuk uit.’

‘Het is ook leuk,’ merkte Jeff op. ‘Je bent van harte welkom om het een keertje van dichtbij te komen bekijken. Of een postzegel te komen lenen.’ Hij glimlachte. ‘Wat denk je? Zullen we maar eens opbreken om te zien of ik er eentje voor je kan vinden?’

‘Graag,’ zei Mette. ‘Maar ik betaal de koffie, hoor.’

‘Geen sprake van.’ Jeff schudde gedecideerd zijn hoofd. Hij wenkte de ober en trok zijn portemonnee. ‘Deze ronde is voor mij. Als we zo dicht bij elkaar wonen, komt er vast nog wel een andere keer. Dat hoop ik tenminste. Blijf je nog lang?’

‘O ja, ik ben net aangekomen,’ bekende Mette. ‘Drie dagen geleden. Ik heb m’n opdrachtgever nog niet eens gezien. Hij is op vakantie, zei de huishoudster. Zij spreekt gelukkig Engels, want met m’n schoolfrans kom ik niet zo ver.’

‘Het is ook een lastige taal,’ beaamde Jeff. Hij betaalde, pakte zijn boodschappentas op en gebaarde naar de overkant van de straat. ‘Kom maar mee, mijn auto staat verderop geparkeerd. Op de grote parkeerplaats. Ik weet bijna zeker dat ik in het dashboardkastje een paar postzegels heb liggen.’

Dan kun je je kaart daarna gewoon bij het postagentschap in de brievenbus gooien. Die wordt iedere avond om zes uur geleege, dus als je hem straks daarin gooit, is hij over een paar uurtjes al onderweg naar Nederland.'

'Dat zou inderdaad heel mooi zijn,' zei Mette, terwijl ze hem gehoorzaam naar de parkeerplaats volgde. 'Ik had die kaart natuurlijk al eerder weg moeten doen, alleen kwam het er niet van. Dit is de eerste keer dat ik buiten de kasteelpoort kom.'

Jeff bleef staan bij een oude, gebutste rode Renault. Hij zette de boodschappen naast de auto op de grond, maakte het voorportier open en boog met zijn hoofd voorover naar het dashboardkastje.

'Aha! Zie je wel, daar zijn ze,' hoorde Mette hem gesmoord mompelen.

Triomfantelijk kwam hij met twee postzegels in zijn hand weer tevoorschijn. 'Ik wist het wel. Alsjeblieft.'

'O, dank je wel.' Mette plakte ze onmiddellijk op de kaart. 'Wat krijg je van me?'

'Niets,' zei Jeff. 'Ik ben blij dat ik kon helpen. Ga hem maar snel posten.' Hij keek even zoekend om zich heen. 'Staat je auto hier ook ergens?'

'Nee, ik sta op het dorpsplein,' zei Mette. Ze stak haar hand uit. 'Nou, nogmaals bedankt dan, Jeff. Ik zal je niet langer ophouden, want je hebt vast nog genoeg te doen.'

Jeff glimlachte. 'Het was me een waar genoegen,' zei hij hoffelijk.

Ze namen hartelijk afscheid en Mette liep met de kaart in haar hand terug naar de hoofdstraat. De brievenbus was snel gevonden en opgelucht liet ze hem erin glijden.

Eigenlijk wist ze zelf niet eens zo goed waarom ze het zo belangrijk vond dat hij op tijd bij Lianne zou arriveren. Ze zou haar dochter op de dag zelf natuurlijk bellen, en een berichtje of e-card via de e-mail was zo verzonden. Maar op de een of

andere manier wilde ze dat Lianne die dag iets tastbaars zou hebben. Iets wat moeite had gekost om het bij haar te krijgen.

Ze wilde laten zien dat ze om haar dochter gaf...

Mette slikte even. Ze was er zo van overtuigd geweest dat ze een goede moeder was, geïnteresseerd, beschermend, behulpzaam. Oké, een beetje streng en ouderwets misschien, maar nooit onrechtvaardig. De kinderen waren voor haar altijd op de eerste plaats gekomen.

En nu dit.

Wat was er toch verkeerd gegaan?

Zou het komen omdat er al zo lang geen man in huis was? Misten Lianne en Erik een vader in hun leven? Maar dat was toch niet háár schuld? Henk had er zelf voor gekozen om zijn gezin de rug toe te keren. Hij had meer gezien in een relatie met een jonge meid van net in de twintig...

Mette had de scheiding niet zien aankomen. Vanaf het begin van hun verkeringstijd had ze Henk gesteund, hem gestimuleerd om naast zijn drukke baan avondstudies te gaan volgen om hogerop te komen terwijl zij het huishouden deed, de kinderen opvoedde en in de weekends wat extra's bijverdiende als verkoopster in een modezaak. En net op het moment dat het allemaal een beetje makkelijker leek te worden, had hij doodleuk aangekondigd dat hij een ander had en wilde scheiden.

Lianne en Erik waren bij haar blijven wonen. Logisch, want eigenlijk had zij de kinderen altijd al in haar eentje opgevoed. Henk had nooit tijd voor hen gehad. Die had het te druk met studeren. De ontdekking dat die studie alles te maken had gehad met een veel jongere en zeer aantrekkelijke medestudente was als een donderslag bij heldere hemel geweest.

Ze moest toegeven dat hij zich na de scheiding netjes aan zijn alimentatieplicht hield. Hij onttrok zich niet aan de bezoekregeling en als zij eens een keertje dringend weg moest, kon ze altijd een beroep op hem doen om de kinderen

op te vangen. Zoals die keer dat ze twee weken met haar oude schoolvriendinnen Janey en Agnes naar Griekenland op vakantie was geweest. Naar het schiereiland Pilion.

Die vakantie was met recht een keerpunt in haar leven geweest. Onder de warme stralen van de Griekse zon hadden Janey en Agnes haar flink de les gelezen omdat ze na de scheiding steeds dieper weg dreigde te zakken in haar zelfmedelijden. Het gevolg van die preek was dat ze nu haar eigen goedlopende modewebwinkel had. Van een tobberige bijstandsmoeder was ze veranderd in een succesvolle kledingontwerpster, die met een heel wat optimistischer blik de wereld in keek.

Maar dat alles nam niet weg dat ze Henk soms toch vreselijk miste. Of nee, niet specifiek Henk. Ze miste een man in haar leven, iemand bij wie ze af en toe even kon wegkruipen als ze het niet meer zag zitten.

Tijdens die bewuste vakantie in Pilion was ze Richard tegengekomen. Een aardige vent, met wie ze ook na haar terugkeer in Nederland nog een maand of wat was omgegaan. Ze had hem echter al snel de deur gewezen omdat hij steeds vaker begon te mopperen dat ze haar kinderen altijd boven hem stelde.

Ja, wat had hij dan verwacht?

Ze was nu eenmaal in de eerste plaats moeder en daarna pas Mette.

Vanaf het moment dat de kinderen waren geboren, had ze geweten waarvoor ze leefde. Het moederschap paste haar als een op maat gemaakte handschoen. Mannen begrepen dat niet. Henk had het niet begrepen. Richard ook niet.

En nu hadden diezelfde kinderen haar de rug toegekeerd.

Na alles wat ze voor hen had gedaan, na alles wat ze voor hen had opgeofferd, wilden ze liever bij hun vader wonen.

Het was niet eerlijk.

Mette slaakte een diepe zucht en veegde snel de stille traan die over haar wang gleed, weg. Henk had gezegd dat ze